

positioner med Hensyn til Henlæggelse og senere Udbetaling. Jeg vil derfor stadig anbefale, at vi stemmer mod dette Forslag.

I Anledning af Diskussionen om Ejendomsskylden og Ejendomsskyldbeløbets Benyttelse til Ansættelse af Formue vil jeg gerne gøre en Bemærkning. Det synes at være gaaet fuldstændig af Minde, i hvert Fald for det konservative Folkepartis Repræsentant her, at der var nogle Aar, hvor Ejendomsskyldbeløbet var lavere, fordi Vurderingen havde fundet Sted paa et tidligere Tidspunkt. Vurderingen i 1916 blev i Virkeligheden ved at være gældende i Aarene derefter til Trods for, at Ejendommene jo dog var steget i Værdi. Den Gang kom der ikke nogen fra det konservative Folkeparti, som søgte at rette paa dette Forhold. Det er muligt, at der nu er en eller anden Skævhed et eller andet Sted ved den Vurdering, som fandt Sted i 1920, men jeg synes ikke, at det er fuldstændig konsekvent, at man, hver Gang der fremkommer en Situation, som giver en oplagt Fordel for alle Besiddere af fast Ejendom med Hensyn til Beskatning, derved at Vurderingen er foregaaet paa et langt tidligere Tidspunkt, tier stille, medens man, hvis der er den mindste Chance for, at der kan være foretaget en Vurdering, som ligger højere end Dagsniveauet, øjeblikkelig forlanger almindelig Lempelse. Det forekommer mig, som sagt, at mangle Konsekvens, og jeg vil henstille til dem, der arbejder for, at Formueansættelsen skal gøres mindre i Øjeblikket, at kaste Blikket tilbage og søge at finde nogen Trøst i, at der var en Tid, da Besiddere af fast Ejendom slap for at betale Formueskat paa en Maade, der kunde have vakt Misundelse i andre formuebesiddende Kredse, idet disse blev beskattet af deres Formuer efter deres virkelige Værdi, medens de, der havde deres Formue i fast Ejendom, blev beskattet efter Værdiansættelser, der laa langt tilbage i Tiden, og derved opnaaede en ikke ubetydelig Skattelettelse.

Brandes: I Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse skal jeg bemærke, at jeg allerede har sagt, at jeg ikke ansaa Ændringsforslag Nr. 3 for at være af saa stor Betydning, at det, hvis det bliver vedtaget, kunde afholde mig — og jeg skulde heller ikke tro, at det vilde afholde nogen anden — fra at stemme for selve Lovforslaget, naar dette kommer til endelig Vedtagelse.

Overfor det ærede 7de Medlem for

2den Kreds (Piper) maa jeg sige, at jeg ikke skal blande mig videre i den Strid, der i Virkeligheden er mellem ham og den højtærede Finansminister og det Parti, som nærmest slutter sig til Finansministeren. Det er ikke lykkedes det ærede Medlem og hans Parti at sætte noget som helst — i alt Fald noget af Betydning — igennem af det, som man ønskede ved dette Lovforslags første Behandling. Det Ændringsforslags første Behandling. Det Ændringsforslag, der er stillet om Forandring af Satserne, vil jo blive forkastet her i Tinget. Den ærede Finansminister oplyste, at hvis det blev vedtaget, vilde det koste Staten over 30 Mill. Kr. Det ærede Medlem tror, at han vil kunne faa denne Sum — hvis den altsaa er nødvendig for Staten — ind ved at beskatte det unødvendige Forbrug. Jeg tror, jeg tør udtale, at noget saadant er ganske umuligt under vort nuværende Skattesystem: at det, som man kalder det unødvendige Forbrug, endnu skulde kunne give 30 Mill. Kr. i Statskassen i Skatter eller Afgifter. Men det ærede Medlem trøster sig med den Udtalelse, at hans Bestræbelser maaske ad Aare vil være mere frugtbringende, og henviser til den Revisionsbestemmelse, der er indsat i Lovforslaget. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal søge en virkelig Trøst i denne Bestemmelse. Hvis Bestemmelsen skulde have Betydning i den Retning, maatte den have været affattet saaledes, at Loven ophørte at gælde den 31. Marts 1924. Det ærede Medlem maa erindre, at selv om der forelægges et Forslag til Revision, kan Finansministeren trøste sig med, at hvis der ingen Ændringer sker i den Lov, som vi nu staar i Begreb med at vedtage, vil den vedblive at gælde ud over 1. April 1924.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 af et *Mindretal* (Green og Piper) (se Tillæg B. Sp. 1710)

forkastedes med 42 Stemmer mod 12.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 1 af *Mindretallet under Nr. 1*

forkastedes med 43 Stemmer mod 12.

Ændringsforslag Nr. 3 til § 1 af et *Fler-tal* (Dalsgaard, Frandsen, Green, Ole Hansen, Johannes Jensen, Jensen-Grimsbjerg, N. K. Kristensen, Mægaard og Piper)

vedtoges med 35 Stemmer mod 20.